

Una cabana enmig del bosc

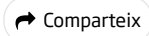
3 min. ESCRIPTOR 21/05/2020 19:30



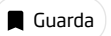
SEBASTIÀ PORTELL (/FIRMES/SEBASTIA_PORTELL/)
+ Segueix-me



0



Comparteix



Guarda

Faig recerca bibliogràfica per a un assaig que prepar sobre la llibertat en l'experiència lectora i, de sobte, em trob dins un llibre que és com una cabana enmig del bosc. L'ha construïda el filòsof Joan-Carles Mèlich (Barcelona, 1961), autor del díptic titulat *Fragments filosòfics* que formen els volums *La lectura com a pregària*, que és el que he pogut llegir fins ara, i *La prosa de la vida*, el proper que, sens dubte, llegiré. Us voldria parlar del primer.

A *La lectura com a pregària* (Fragmenta, 2015), Mèlich hi aplega 262 escrits filosòfics breus que dibuixen, des de la fragmentarietat i la dispersió més volgudes, una esquadra en els sistemes totals o totalitaris de pensament: aquells que ens han dit com hem de llegir, com hem d'escriure, com hem de desitjar i recordar i perdonar i estar en comunitat. Els que ens han fet passar moral per ètica. En paraules seves, "la moral ens diu 'què' hem de respondre. L'ètica ens diu 'que' hem de respondre sense saber 'què' hem de respondre". La pròpia decisió entesa com un llibre obert.

En aquest primer volum dels seus *Fragments filosòfics*, l'autor d' *Ètica de la compasió* ens convida a transitar amb ell les pàgines de la seva plagueta de lectures i escriptures ratllades amb tinta lila, de nit, durant o després de les seves epifanies llibresques. Són, sovint, escrits que s'apropen a l'aforisme, però sense aquell caràcter sentenciós que tant pot arribar a tirar enrere el lector; nebots-nets del *Llibre d'Amic e Amat* i de la voluntat lul·liana d'entendre i de fer-se entendre, parents enllà dels segles dels camins de perfecció que traça el Dhammapada budista, però amb una voluntat explícita de fugir de la universalitat, massa absoluta.

És clar que el llibre parla de política, d'ètica, de religió. Parla de les diferències entre cos i corporeïtat. Passa, però, que tot i que a mi me n'interessava 'sobretot' el que em pogués dir al voltant de la lectura, m'adon que la lectura, en Mèlich, amara totes aquestes qüestions: "N'hi ha que van a confessar-se amb els capellans. Jo, en canvi, em confesso amb llibres i amb quaderns", diu. I també: "La literatura és una forma de vida, perquè la vida, com la literatura, és dissonant, ambigua i ambivalent. En la literatura no hi ha idees clares i distintes, no hi ha principis que ens diguin com i de quina manera cal llegir ni quina és la forma correcta de lectura. En la literatura, com en la vida, tampoc no hi ha senyals inequívocs que ens mostrin la interpretació correcta."

Llegir *La literatura com a pregària* és com trobar una cabana enmig del bosc. L'aparició d'una nova vivència, aparentment aïllada però connectada d'arrel amb la vida que fins ara havíem conegut. La feina titànica de saber destriar entre branquillons i palmes, la palla del gra. Aquella sensació reconfortant i excitant alhora, estimulants com poques i gairebé contradictòria, d'intempèrie i aixopluc. A qui no li agradava construir cabanes, de petit?

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://arabalears.cat/_92784097?s=f)

Comparteix a twitter (http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Farabalears.cat%2F_92784097%3Fs%3Dt&via=ARAbalears&te)

